ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Turkové a soudců JUDr. Jiřího Pally a JUDr. Dagmar Nygrínové v právní věci žalobce: **V. B.**, zast. JUDr. Zdeňkem Kupkou, advokátem, se sídlem Tichá 464/1, Ostrava - Svinov, proti žalovanému: **Krajský úřad Moravskoslezského kraje**, se sídlem 28. října 117, Ostrava, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 9. 2008, č. j. 58 Ca 87/2007 - 19,

takto:

Rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 30. 9. 2008, č. j. 58 Ca 87/2007 - 19, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

Žalovaný rozhodnutím ze dne 5. 9. 2007, č.j. MSK 136950/2007, sp. zn. DSH/39569/2007/Hal, podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl odvolání žalobce a potvrdil jím napadené rozhodnutí Městského úřadu Bruntál, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 4. 7. 2007, č. j. DSH/43100-07/823-2007/stl (dále též „prvoinstanční rozhodnutí").

Uvedeným prvoinstančním rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích"), neboť svým jednáním porušil ustanovení § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu"). Uvedeného přestupku se žalobce dopustil tím, že *„dne 24. 4. 2007 v 8:20 hodin v obci Razová na silnici č. III/45214, se jako řidič osobního motorového vozidla tov. zn. Škoda Forman, SPZ X, po pozitivní orientační dechové zkoušce přístrojem Dräger, odmítl, přes výzvu policisty, podrobit vyšetření ke zjištění,*

zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou.“ Za tento přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 25 000 Kč; zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel na dobu 12 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení. V odůvodnění tohoto rozhodnutí správní orgán prvního stupně uvedl, že tvrzení žalobce, podle něhož dýchal do přístroje s již nasazeným náustkem, jež tak byl použit vícekrát, bez dalšího neznamená ovlivnění či zpochybnění konečného výsledku dechové zkoušky. V této souvislosti prvoinstanční správní orgán poukázal na rozpory ve svědeckých výpovědích. K tvrzení žalobce o užívání léku k ředění krve zn. Warfarin zdůraznil, že tuto skutečnost měl žalobce uvést službu konajícímu lékaři v rámci lékařského vyšetření, který by posléze rozhodl o tom, zda lze odběr krve provést. Žalobce přitom opakovaně odmítl výzvu policisty ke zmíněnému lékařskému vyšetření namísto toho, aby s ním souhlasil a teprve při něm uplatnil námitky vztahující se k jeho zdravotnímu stavu, které by pak lékař zhodnotil. Dále prvoinstanční orgán uvedl, že uvedené námitky mohl žalobce uplatnit v rámci zápisu o oznámení přestupku, což však neučinil. Navíc ve správním řízení nebylo prokázáno, že by byl žalobce vyzýván toliko k odběru krve, a nikoliv k lékařskému vyšetření jako takovému. Konečně správní orgán prvního stupně uvedl, že po provedené pozitivní orientační dechové zkoušce na alkohol je řidič povinen se podrobit lékařskému vyšetření ke zjištění, zda není ovlivněn alkoholem, přičemž toto vyšetření se netýká pouze odběru krve, nýbrž se jedná o celou řadu otázek a úkonů, které vedou ke zjištění, zda vyšetřovaný nejeví známky požití alkoholu. Žalobce však takto nepostupoval.

Podle odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí bylo v řízení prokázáno, že žalobce se po pozitivní dechové zkoušce přes výzvu policisty odmítl podrobit vyšetření ke zjištění, zda při řízení vozidla nebyl ovlivněn alkoholem nebo jinou návykovou látkou. Tato povinnost je stanovena § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu a její porušení je přestupkem podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích. Podle žalovaného byl postup policistů standardní a ani na základě svědeckých výpovědí nebylo zjištěno, že by policisté při orientační dechové zkoušce použili náustek či že by žalobce byl vyzván jen k odběru krve. Ostatně oznámení o přestupku s odmítnutím lékařského vyšetření s odběrem biologického materiálu žalobce vlastnoručně podepsal. V předloženém lékařském potvrzení není uvedeno, že se žalobce nemůže podrobit odběru krve nebo že by odběr krve u něj byl spojený s nebezpečím ohrožení života či zdraví. Žalobce přitom měl možnost na místě uvést, proč odmítá lékařské vyšetření, což neučinil, ačkoliv jako řidič si musel být vědom následků neuposlechnutí výzvy policistů. Opakování dechové zkoušky nebylo provedeno, neboť byl z žalobce cítit alkohol.

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 30. 9. 2008, č. j. 58 Ca 87/2007 - 19, zamítl žalobu napadající rozhodnutí žalovaného. V odůvodnění tohoto rozsudku soud uvedl, že podle § 5 odst. 1 písm. f) zákona o silničním provozu je řidič povinen podrobit se na výzvu policisty dechové zkoušce a v případě pozitivního výsledku pak i lékařskému vyšetření s odběrem krve nebo moči za účelem zjištění, zda není ovlivněn alkoholem. Tuto povinnost žalobce prokazatelně porušil, čímž se dopustil přestupku. Navíc byla tato skutečnost prokázána výpověďmi svědků a žalobcem podepsaným oznámením o přestupku. Nebylo přitom třeba se zabývat množstvím žalobcem požitého alkoholu den před jízdou, jelikož rozhodující bylo orientační zjištění přítomnosti alkoholu v dechu žalobce, které bylo pozitivní. To ostatně žalobce doznal, odmítl však lékařské vyšetření.

Žalovaný proto nijak nepochybil a žalobou napadené rozhodnutí bylo vydáno v souladu se zákonem

Proti tomuto rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost z důvodu nesprávnému posouzení právní otázky soudem, které odpovídá důvodu kasační stížnosti obsaženého v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Stěžovatel v kasační stížnosti namítl, že se řídil pokyny policistů a podrobil se dechové zkoušce, avšak odmítl provedení lékařského vyšetření, což řádně odůvodnil, přičemž oprávněnost tohoto postupu potvrzuje vyjádření ošetřujícího lékaře MUDr. J. A. Na toto vyjádření však nebyl ve správním řízení brán zřetel a ani krajský soud se jím nezabýval.

Dále stěžovatel namítl, že s ohledem na časový odstup nemohl být pod vlivem alkoholu, což potvrdil i znalec MUDr. I. D. Toto zjištění však správní orgán považoval za nadbytečné. Navíc krajský soud zaměnil jméno tohoto znalce za A. P., který v dané věci posudek nevypracoval.

Podle další stížnostní námitky správní orgány i soud měly vždy za prokázané to, co vypověděli policisté, přičemž vyjádření účastníka řízení a jím předložené listinné důkazy považovaly za účelové. Takový postup je však v rozporu s ustanovením § 3 správního řádu, podle něhož se má postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Konečně stěžovatel namítl, že se krajský soud řádně nezabýval skutečnostmi, které byly důkladně popsány v žalobě a na které se plně odkazuje i v této kasační stížnosti, přičemž na ně nebyl brán zřetel ani při právním posouzení věci.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v souladu s ustanoveními § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., podle nichž byl vázán rozsahem a důvody, jež byly stěžovatelem v kasační stížnosti uplatněny. Přitom neshledal vady uvedené v ustanovení § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Ačkoliv stěžovatel spatřoval důvody kasační stížnosti v nesprávném posouzení právní otázky soudem, je ze stížnostních námitek zcela zřejmé, že napadenému rozsudku vytýká jeho nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů. To je zřejmé především ze stížnostní námitky, podle níž se krajský soud důkladně nezabýval skutečnostmi uvedenými v žalobě. Rovněž tak stěžovatel krajskému soudu vytýkal, že při právním posouzení nezohlednil některé jím navržené důkazní prostředky, které mohly vést k závěru o nenaplnění skutkové podstaty přestupku, kterým byl uznán vinným ve správním řízení. Stěžovatel tedy proti napadenému rozsudku brojil pro nedostatečnost jeho odůvodnění, takže kasační stížnost podle jejího obsahu ve skutečnosti podal z důvodu uvedeného v ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Jedinou výjimku představuje stížnostní námitka, podle níž správní orgány i soud vycházely toliko z výpovědí policistů a

vyjádření účastníka řízení i jím předložené listinné důkazy vždy považovaly za účelové, neboť tu lze podřadit pod důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., který dopadá také na vady řízení před správním orgánem spočívající v nesprávně nebo nedostatečně zjištěném skutkovém stavu.

Námitkou o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí krajského soudu je však zapotřebí se zabývat přednostně, neboť v případě shledání její důvodnosti by již byl vyloučen přezkum dalších stížnostních tvrzení.

Stěžovatel v žalobě namítl, že správnímu orgánu předložil znalecký posudek MUDr. I. D., jímž chtěl prokázat nemožnost přítomnosti alkoholu v době, kdy byl policejní hlídkou kontrolován, avšak správní orgán tento důkaz vyhodnotil jako nadbytečný. S touto žalobním námitkou se krajský soud v napadeném rozsudku náležitě vypořádal, když uvedl, že množství alkoholu požitého žalobcem před jízdou či během jízdy nebylo rozhodné, neboť v dané věci bylo podstatné, že ačkoliv orientační vyšetření přítomnosti alkoholu v dechu stěžovatele bylo pozitivní, tak ten lékařské vyšetření odmítl. Navíc znalecký posudek podle krajského soudu vycházel z údajů o množství požitých alkoholických nápojů, které uvedl žalobce.

Dále stěžovatel v žalobě namítl, že policista provádějící dechovou zkoušku nerozbalil v jeho přítomnosti náustek. V této souvislosti poukázal na rozporné výpovědi policistů a svých spolujezdců a na to, že správní orgány obou stupňů jednostranně uvěřily výpovědi policistů. Rovněž tak stěžovatel poukázal na možnost provedení druhé dechové zkoušky při nesouhlasu s naměřenou hladinou alkoholu. Tímto žalobním tvrzením se však krajský soud nikterak nezabýval. Není tak zřejmé, na základě jakých skutečností dospěl k závěru, že přístroj, jímž byla u stěžovatele provedena dechová zkouška, nebyl již předtím použit, a proč nebylo nutné provádět opakovanou dechovou zkoušku. Přitom toliko po zodpovězení těchto otázek bylo možné učinit závěr, že se stěžovatel odmítl podrobit lékařskému vyšetření po pozitivní dechové zkoušce.

Především však stěžovatel v žalobě namítl, že se správní orgány nezabývaly důvody, které jej vedly k odmítnutí podrobit se odběru krve. V tomto směru tvrdil, že odběr krve neodmítl, policistům sdělil, že je nemocen a užívá lék Warfarin, požádal je, aby odběr byl proveden v ambulanci interního oddělení nemocnice a nebyl jimi poučen o možnosti odběru moče. Rovněž tak žalobce polemizoval se závěrem správního orgánu, podle něhož se vyjádření lékaře MUDr. J. A. nezmiňuje o nebezpečnosti odběru na zdraví řidiče a tato skutečnost tak nebyla prokázána. Krajský soud však všechna tato tvrzení pominul, ačkoliv přestupku se podle § 22 odst. 1 písm. d) zákona o přestupcích mohl dopustit pouze ten, u něhož lékařské vyšetření ke zjištění ovlivnění alkoholem nebylo spojeno s nebezpečím pro jeho zdraví, a proto bylo zapotřebí uvážit, za jakých podmínek mohl stěžovatel lékařské vyšetření podstoupit a zda předpoklady pro realizaci takového úkonu bez újmy na jeho zdraví byly v daném případě splněny.

Konečně pak se krajský soud nezabýval ani žalobními námitkami o neseznámení účastníka řízení s podklady pro vydání správního rozhodnutí a o vadě odůvodnění výroku správního orgánu o uložení sankce.

Lze tedy shrnout, že v uvedených směrech odůvodnění rozhodnutí krajského soudu postrádá rozhodné důvody pro výrok o zamítnutí žaloby, a proto je napadený rozsudek nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Tento závěr je v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaným pod č. 787/2006 Sb. NSS, podle něhož „*opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek, je jeho rozhodnutí, jímž žalobu zamítl, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů*“. Uvedené pochybení je přitom takové intenzity, pro které je zapotřebí napadený rozsudek zrušit, neboť jeho odůvodnění zcela pominulo hned několik stěžejních žalobních námitek, jejichž posouzení bylo pro zákonnost rozhodnutí krajského soudu nezbytné.

S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost je důvodná. Proto podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. napadený rozsudek zrušil a věc vrátil krajskému soudu k dalšímu řízení, aniž se mohl zabývat zmíněnou námitkou podřaditelnou pod ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

V dalším řízení je krajský soud podle § 110 odst. 3 s. ř. s. vázán výše vysloveným právním názorem. V něm se tedy bude zabývat všemi žalobními námitkami a teprve na základě jejich řádného posouzení učiní závěr o naplnění či nenaplnění skutkové podstaty přestupku, pro který byl stěžovatel ve správním řízení uznán vinným.

V novém rozhodnutí pak krajský soud podle § 110 odst. 2 věty první s. ř. s. rozhodne i o náhradě nákladů řízení o této kasační stížnosti.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. února 2010

JUDr. Marie Turková
předsedkyně senátu